

sioen. Het is vijf maanden ouder en Luc is minstens vier centimeter groter dan zij. Het is een echte rakker en ik ga nooit met hem uit zonder een tweede kostuumpje in mijn valiesje. Hoe hij het klaar krijgt om zich vuil te maken weet ik niet. Hij slaapt bij mij en kan mij toch zoo lief troosten, want met al zijn ruwheid heeft hij een gouden hartje. Hij gaat met Sibylletje naar de Froebel en hij draait aan den interrupteur van de lamp en zegt: mama, nu staat het in staande lijn. Dan draait hij het licht uit en zegt: En dat is een horizontale of liggende lijn mamake. Het is toch zulk een lieve bengel. Vanavond had hij wat koorts, maar hij ligt nu toch goed rustig te slapen, maar hij ziet zoo rood. Mazelen heeft hij nochtans al gehad, ik hoop dat het geen waterpokken zijn. De kleine Sibylle heeft ze gehad en er vier litteekens van overgehouden.

Op de foto sta ik niet goed, maar ik zal een van deze dagen eene andere laten maken, doch ik stuur u deze toch maar. Ze is gemaakt toen ik mijn haar voor het eerst met een scheiding in 't midden droeg en ik vond toen dat het mij nogal goed stond, maar nu vind ik het afschuwelijk. Het maakt het gezicht te breed en nogal streng, dunkt mij en ik draag het nu anders, ge zult het wel zien. Besten dank voor al het moois dat ge gestuurd hebt, maar ik heb liever dat ge dit niet meer doet, want het komt te duur aan transport en hier moeten dan nog eens douane rechten betaald worden. Luc staat zoo lief met het pyjamatje en is dolblij met die doos figuurtjes. Dat is zeker snijwerk uit de streek? Ook de hoedjes zijn mooi; zoo iets vindt men hier niet, maar het mooiste vind ik die zwarte bontgebloemde peignoir voor mij. Mad. Verberckt, (zoo heeten die nieuwe eigenaars, zij is een Joleyn, gelijk de oude heer van vroeger en is zijn nicht) waarmee ik heel bevriend ben, want ik ben zooveel beneden als boven, echt lieve menschen zijn het, vindt ook dat hij prachtig is en duur moet gekost hebben. Ook die gebloemde blauwe sjaal vind ik prachtig. Ik heb juist een nieuwen, blauwen tailleur waarop hij heel goed staat, ik doe hem dan aan als foulard natuurlijk, echt mooi en nogmaals dank.

Verder gaat alles goed en tehuis ben ik niet meer geweest. Meneer Bernard zou het wel willen, maar och, ik heb Luc en dat is mij genoeg. Als meneer Bernard ginder komt, vragen ze wel naar mij en ik denk dat hij hun foto's geeft omdat hij me nu en dan vraagt of ik er geen heb en een beetje later vernem ik dan dat hij thuis is geweest. Ook heb ik u daarjuist uw cigarettendoos en porte-cigarettendoos gezonden, die hier zijn blijven liggen. Het dunne plaatje van binnen is wat los, dat heeft Luc gedaan. Hij „schrijft” zoo graag aan mijn bureautje naast het venster en hij wist al lang dat hij daar nooit mocht aankomen, maar eens is het hem te machtig geworden en toen ik het zag was hij met een potlood aan 't wringen om te probeeren of dat plaatje niet los kon. Ik heb er hem voor gestraft en ik hoop dat zijn vader het hem zal vergeven.

Nu heb ik u veel verteld, mijn lieve jongen, en ik hoop ook een foto te krijgen en verder hoop ik dat het u goed gaat en kus u.

Irma.